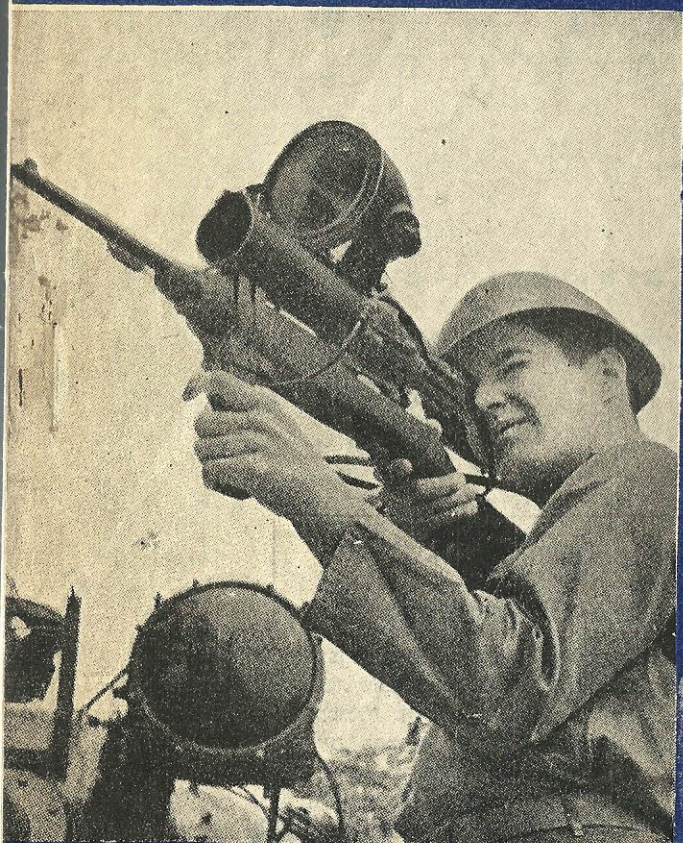

צקלון

צבא הגנה לישראל
הוצאת «מערכות»

זוהר

צקלון

לקט חרנומים

תוכן הענינים

- נוהל עבודת מטה בשדה המיור א.ל. קינרהארמן 3
- „יופי של פגיעה!“ הקפיטן ר.פ. אנסלין 12
- „יוחנן הישר“ הלויטננט ר.ב. הנרי 26
- מדף הספרים 30

צבא הגנה לישראל
הוצאת „מערכות“

תמונת השער

נשק־צלמים לילי הדש

תוצרת ארה"ב. החידוש בכלי־נשק זה הוא בכך, שהמקור המשלה קרניים אינפרא־אדומות והסוללה שלו מורכבים על הכלי עצמו. הקרניים הסמויות משתברות בעצמים שבדרך־כך, וחוזרות ונקלטות בשפופרת הטלסקופ בדמות העצמים הללו, באפשרון ליורה להפעיל נשקו בתכליתיות במצבי אי־ראות.

נוהל עבודת מטה בשדה

המיוזר א. ל. קינגהארמז

הגנרל סיר ריצ'ארד גייל, בהרצאתו על "המצביאות ואמנות-הפקוד בדורנו הגרעיני", (אשר נתפרסמה בג'ורנל מכון השירותים המלכותי המאוחד, באפריל 1956), הצביע על העובדה, כי מנגנון-המטה כולו אחוז-ודבוק בגורם-הנוהל — ואילו הנוהל הריהו מצוין כל זמן שהנו בגדר משרת, אך משהופך הוא להיות שליט-בכפה, הרי כמוהו כרעה-חולה. בהעלותו דוגמאות למצביאים אשר ידעו לפקד מבלי להיות כבולים באזיקי נוהלים נוקשים, הזכיר הוא את גודריאן ורומל. מצויים הרבה מצביאים עטורי-הצלחה אחרים, אשר בעבר התעלמו מנוהלי-המטה הרשמיים, או עקפום; אולם אין פרושו של דבר כי נוהלים אלה — מן ההכרח שיהיו אבני-ריחים חסרות-תועלת, על צוארו של מפקד. אדרבה: פרושו של דבר הוא כי מלאכת המטה חייבת להיות סגילה וגמישה. אויבה הראשי של "גמישות" הוא ה"תרגולת"; תרגולות-מטה כשלעצמן הנן מצוינות, והן מסייעות להצגה מהירה והגיונית של העובדות במסיבות מוגדרות וידועות; אולם אין ביכולתן, לפי עצם טבען, לטפל בכלת-יצפוי ובמצבים שאין לחזותם-מראש. גם בין כתלי מיניסטריזן המלחמה וגם בשדה הקרב הכלל אחד הוא: על אנשי

בשולי המאמר

עקרו של המאמר הוא בכך שהוא מציע נוהל עבודת מטה בשדה, שלפיו לא תקוימנה בדרך-כלל קבוצות פקודות כמקובל, אלא המפקד יצא קדימה אל המפקדים הכפופים וימסור להם את פקודותיו בזה אחר זה, לפי סדר הדחיפות שמחייב המבצע. בהציעו נוהל זה המחבר מסתמך על נסיונם של מפקדים דגולים, כמו סלים הבריטי ובאלק הגרמני, שנהגו לצאת אל המפקדות של המפקדים הכפופים ולתת להם את פקודותיהם שם. החפוש אחר נוהלים מהירים יותר ופשוטים יותר הנו נחלת כל אלה המנסים להתאים את שיטות הלחימה לתנאי המלחמה העתידיים. אולם אין ספק שהקצב המהיר יותר של עבודה שהנהיגו מפקדים בעבר זכה לתשומת לב גם לפני שאימתה של פצצת האטום הטקטית החלה להכתיב את המבנים והנוהלים החדשים בצבאות העולם. מאז ומתמיד היתה המהירות העקרון לפיו נקבעו נוהלי עבודה בשדה.

נוהל עבודת המטה בשדה שאותו מבקר בעל המאמר מקובל כיום כאשר מדובר בתכנון מבצע יזום זמור-רב-חסית מראש, אולם איש לא ראה — כך יש לקוות — בנוהל קרב זה את הדרך היחידה למתן פקודות גם כאשר הזמן דחק והיה צורך לקצר את התהליכים השונים בעבודת המטה.

מקורות ומחברים

(הערות והארות לקורא)

נוהל עבודת מטה בשדה. מאת המיוזר א. ל. קינגהארמז

אותו "מוסד" הקרוי קבוצת-פקודות, כלום בא הוא להקל על ההכנות לקרב, או להכביד עליהן? המחבר נוטל שעון בידו ומוכיח, כי משלוח ההתראות, נסיעת המפקדים ועוזריהם למטה, ישיבתם שם פרק זמן לא-קצר, בקבוצת-הפקודות הערוכה לכל פרטיה ודקדוקיה, ושובם ליחידותיהם, לשם עריכת קבוצת-פקודות משלהם — משאירים זמן מועט בלבד לסוירים ולתכנון, ובמיוחד סובלת מכך היחידה המסתערת. מהי, איפוא, העצה היעוצה? קרא וידעת.

מאמר זה, אשר בשוליו באות הערות והארות מאת האלוף משנה מ. פלד, לקוח מתוך כתב העת הבריטי "ג'ורנל מכון השירותים המלכותיים המאוחד" ("ROYAL UNITED SERVICES INSTITUTION").

מיוזר א. ל. קינגהארמז

"יופי של פגיעה!" מאת הקפיטן ר. פ. אנסלין

תיאור חי זה של פלוגה חבשית במוצב מותקף, במלחמת קוריאה, נכתב בידי קצין תצפית ארטילרי קדמי אמריקני, אשר סופח אליה, מלבד הענין שמעוררים בנו הלוהמים החבשיים ולחימתם, יש ענין רב גם בקורותיו של המחבר עצמו, אשר הפעיל את אש הסיוע הארטילרית שלהם במשימות ממשיות שונות — החל בירי על מטרת-נקודה (במקרה האמור — תותח לא-רתע סיני) וכלה ב"אש על מוצבינו", (שעה שהבקיעו הסינים לתוך המוצב).

הפרשה מובאת מתוך כתב העת הצבאי האמריקני "חיל הצבא"

("ARMY")

"יוהנן הישר" מאת הלויטננט ר. ב. הנרי

ברשימה זאת ניתן לנו לערוך הכרות ראשונה עם משגר הטילים האמריקני בעל השם ה"מהימן", שעה שהוא מופעל בתנאי שדה, ובשילוב עם חילות אחרים. הגם שההכרות הנה חטופה למדי, יש בה כדי להעלות, בקיום כלליים, את מסגרתם הארגונית ואת טקטיקת הפעלתם של כל-ינשק אלה, אשר עד הנה שמענו רק על פיתוחם וניסוים.

הרשימה לקוחה מתוך כתב העת האמריקני "לקט המודיעין לצבא"

("ARMY INFORMATION DIGEST")

המטה להיות תמיד מוכנים לנטוש את נוהליהם שהוכנו במדוקדק — אך עם זאת לשרת את אדוניהם ביעילות בלתי פגומה. סבורני, כי כיום אין נוהגים באיזון נאות בין מלאכת־מטה יצוק־דפוסים מזה, ובין מלאכת־מטה שהותאמה למסיבית מיוחדות, מזה. הדבר נכון במיוחד לגבי עוצבות חיל הרגלים הנוכחיות שלנו, בהן מוסיף מנגנון המטה להתאמץ ולהתאים את מהלך המבצעים אל נוהליה, והתוצאה היא כי הפיקוד והשליטה על המבצעים — גמישותם לוקה. טענתי היא כי עיקר האשם הוא בישיבה במסגרת של „קבוצת פקודות“. התיעצויות אלו, בהן נתנות הפקודות למבצעים עתידיים, נערכות בכל הרמות — למן מפקדת קורפוס ומטה, עד למחלקות — אולם במסגרת מאמר זה הנני מתכוון לבחון רק את שיטת הוצאת הפקודות ע"י מפקדת בריגדה; אותה תפיסת־יסוד עצמה תקפה חל על מפקדות קורפוס ודיביזיה, ובמדה פחותה על מפקדת גדוד. קבוצת־הפקודות הרגילה של בריגדה הרי היא ישיבה הנערכת במפקדת הבריגדה, בה נוכחים מפקדי כל הגדודים ויחידות החילות־המסייעים של הבריגדה, המלווים ע"י קציני־המודיעין שלהם. מטה הבריגדה נוכח כרגיל כולה, וכן קציני־קישור ממטה הדיביזיה. פגישות אלה מתקיימות בתנאי נוחות יחסית, ולרשות מפקד הבריגדה עומדת עזרת קציני מטהו המאפשרת לו את ההתמצאות בכל אותן בחינות בתכניתו, הנוגעות לשטחי המודיעין והמנהלה. במקרים בהם ישנה שהות מה, ובחזית שורר שקט, שיטה זו הינה מצוינת והיא מאפשרת להציג את התכנית ולתאמה, בצורה נרחבת ככל האפשר.

אך נוהל זה הוא הפוכו הגמור של אותו נוהל לו הטיפו ואותו קיימו רבים מבין גדולי המפקדים במלחמת העולם השנייה, ואולי מרביתם.

יש לשים לב לשגיאה שכפי הנראה התפשטה בקרב מפקדות העוצבות בצבא הבריטי — אם לקבל את דברי בעל המאמר. בעל המאמר טוען שנוהל עבודת המטה איבד את גמישותו ונהפך ל„תרגולת“ שהיא, לדעתו, האויב העקרי של הגמישות, והוא טוען שהאשם העקרי באבדן הגמישות היא „קבוצת הפקודות“. מתקבל הרושם שמפקדים נוהגים לקיים קבוצות פקודות מורחבות וממושכות, במפקדת העוצבה המוציאה את הפקודה, גם כאשר מסיבות הקרב דורשות נקיטת הנוהל המזורז, שיתכן שהוא משאיר יותר פתחים להשמטות של דברים, אבל מבטיח חסכון בזמן למפקדים הכפופים ויותר מהירות בכניסה לקרב.

מאחר שתמיד טוב ללמוד משגיאותיהם של אחרים, מן הראוי שכל מפקד יעין במאמר זה, ויפשפש שמא גם בו דובקת הנטייה לאבד את הגמישות הדרושה בנהולי העבודה בשדה, ע"י הפיכת הנוהל לתרגולת המבוצעת באופן מכני, מבלי להתחשב במסכות הקרב.

מ. פלד אל"מ

הפילד־מרשל סיר ויליאם סליס מרחיק לכת ואומר: —

„כעקרון — בשעת מבצעים בשדה מוטב שתלך אתה קדימה אל מפקדי־המשנה שלך משתקראם אחורה, אליך; מוטב שאת הפקודות להם תתן במפקדותיהם הם ולא במפקדתך־אתה. כך הוא הדבר בין שמפקד אתה על מחלקה ובין שמפקד אתה על קבוצת־ארמיות.“

לא תתכן כלל נוסחה בהירה יותר או תמציתית יותר, ומענין לציין כי הגנרל כאלק (הנחשב ע"י גרמנים רבים למפקד מצטיין יותר מאשר רומל) נהג לפי אותם כללים עצמם. בהיותו מפקד דיביזיה, כתב הוא את הדו"ח דלהלן על קרבות־הטנקים הגדולים אשר נתרחשו בעקבות הנסיגה מסטלינגרד.

„פקודות היו נתנות אך ורק בע"פ. מפקד הדיביזיה קבע במשך הערב את החלטותיו לקראת היום הבא, ואת הפקודות הדרושות נתן בע"פ למפקדי הרגימנטים שלו בשדה הקרב; לאחר זאת היה חוזר אל המפקדה־העיקרית שלו, משוחח בטלפון על כוונותיו עם ראש המטה של קורפוס השריון ה־48. אם ניתן אישור ממפקדת הקורפוס, כי אז שוגרה לרגימנטים התשדורת האלחוטית „אין שנויים“ — וכל המהלכים בוצעו אזי בהתאם לתכנית. אם היו שינויים יסודיים, היה מפקד הדיביזיה מבקר במשך הלילה בכל הרגימנטים שלו ונותן את הפקודות הדרושות — ושוב בע"פ. מבצעי הדיביזיה נוהלו ממוצב־פיקוד־קדמי בשדה הקרב...“

בעוד שאין זה מן ההכרח, כי לקחי המלחמה שחלפה יהיו נכונים אף לגבי זו שבעתיד, הרי ההיפך — גם הוא לא תמיד יהיה נכון. ודאי שהתפיסה המקובלת לגבי מבצעים בתנאים „גרעיניים“, החוזה פיזור נרחב של עוצבות — שממנו נובע הצורך, כי ינתן למפקד חופש־החלטה ופעולה רב מזה הנהוג כיום — דומה מאוד לאותם מצבי פיזור אשר היו קיימים בבורמה בשנת 1944, ואשר הוזכרו במיוחד ע"י הפילד־מרשל סיר ויליאם סליס.

עצתי לגבי ענין „קבוצות־הפקודות“ — אפשר איפוא לראותה כחלה במדה שוה גם על תנאי ימינו אלה.

*

בשביל שנעמוד על המידה בה נקבע כל מהלכם של המבצעים ע"י שיטת עבודת־המטה — כדאי שנבחון ביתר־פרוט מה כרוך בעריכתה של „קבוצת־פקודות“ רגילה ברמת־בריגדה. הבה נקח לדוגמה פעולה טיפוסית במסע־מלחמה קייצי, כשהשעה היא 1830 והחשכה עתידה לרדת בשעה 2130. יש לחשוב כי לשעות אהה"צ המאוחרות ודאי יסתמן כבר אצל מפקד הבריגדה מושג משלו על אופן מהלכו של הקרב, ותהיינה לו ידיעות מספיקות בשביל הכנת טיוטת התכנית

(1) הכוונה ליחידות של שריון או רגלים, בנות שנים או שלושה גדודים. — המערך.

הראשונה שלו, בקויה הכלליים, לשלב הבא של הקרב, הדברים מתרחשים אזי בערך לפי לוח הזמנים הבא:

1830. "מיור הבריגדה"² מודא כי הקצינים הבאים יקבלו הודעה על כך, כי תקוים קבוצת-פקודות במפקדת הבריגדה בשעה 1930:—

3 מפקדי גדודים, 3 קמנ"ים גדודיים; מפקד גדוד השריון של הבריגדה; אחד (או יותר) ממפקדי הגונדות של גדוד השריון; מפקד רגימנט ארטילריה השדה; 3 מפקדי סוללות ארטילריה השדה³; מפקד הסוללה הנגד-מטוסיית הקלה, מפקד הגונדה⁴ של מהנדסים-מלכותיים; קצין הקשר; קצין האספקה; קצין הרפואה; נציג המשטרה הצבאית; קציני קישור; וקציני מטה מפקדת הבריגדה.

1900. כל הקצינים המנויים לעיל, פרט לאלו הנמצאים כבר במפקדת הבריגדה, יוצאים לדרך — כרגיל כל אחד בגיפ משלו — על מנת להגיע למפקדת הבריגדה.

1930—2015. מתקיימת קבוצת-פקודות של הבריגדה — באוהל, אסם, או איזה מחפה דומה.

2015. מסע-החזרה אל היחידות. מפקדי פלוגות, קציני-עמדות-התצפית ומפקדי מחלקות שריון, יוצאים מהעמדות הקדמיות — למפגשים במפקדת הגדוד או הרגימנט.

2045. קבוצת-הפקודות, של גדוד או של רגימנט, מתקיימות במפקדותיהן.

2115. הגייסות הקדמיים מקבלים תדריך מאת מפקדי הפלוגות ושאר מפקדים שברמה המקבילה.

משתוה, ולו ביעף, אורחות אלה של מתן פקודות לאלו שלזכותם טוענים הפילד-מרשל סיר ויליאם סלים והגנרל באלק, תוכה כי שיטתנו הנוכחית הינה גם גוזלת-זמן וגם מסורבלת. יתר על כן, טענתי היא כי בחינה מדוקדקת-יותר תראה כי נוהל זה הנו גרוע מיסודו וכי אינו מתאים כלל לשום דבר מלבד לשלב הפתיחה של קרב. המגרעות העיקריות הן:—

(א) העדר ההזדמנות לסיור מספיק.

(ב) שום זמן אינו מוקצה לתכנון-אש לטווח-מטרות.

(ג) העדר מפקדי היחידות במשך שלב-ההתכנסות.

(ד) צפיפות מופרזת של תנועה בדרכים.

⁽²⁾ מעין ראש-מטה של חטיבה בצבא בריטניה. — המער.

⁽³⁾ כאן סוללות — יחידות בנות 8 קנים, המכילות כל אחת שתי יחידות-משנה בנות 4 קנים.

⁽⁴⁾ אחרי מלחמת העולם השנייה הכנסו שנויים במונחי הארגון של חיל ההנדסה הבריטי. היחידה הנספחת כרגיל לדיבזיה — גדוד הנדסה — נקראת עתה רגימנט בדומה ליחידות השריון; ואילו יחידות המשנה שלה (המסופחות כרגיל לבריגדות-רגלים), שנקראו בעבר פלוגות, נקראות עתה (שוב כדומה ליחידות השריון), גונדות ("סקוורונים"). — המער.

(ה) סיכון בלתי-הכרחי הכרוך בהתכנסות של המפקדים בשטח מוגבל, העלול להתקפה אוירית או גרעינית.

אין ספק כי הביקורת החמורה ביותר שיש למתוח על סוג זה של קבוצות-פקודות, היא שאין למפקדי יחידות הרגלים, השריון והארטילריה זמן לסיור-קרקע.

*

אפשרות מספקת לסיור-קרקע היא תנאי-מוקדם להצלחה הן בהתקפה והן בנסיגה, והפקודות חייבות בכל מחיר להיות מתוכננות כך, שתאפשרנה זאת. יתר על כן, אף התכנית הפשוטה ביותר בשביל כלייהזין המסייעים תצריך בדרך כלל מדה מסוימת של טווח ע"י הארטילריה. תכניות-אש שהוכנו לאחר חשכה ע"י מפקד רגלים, כשמטרות הארטילריה נבררות, "מעל המפה", נדונות מראש לכשלון — אלא אם כן יערך תחילה סיור קרקע. המגרעת השנייה בחומרתה היא עובדת העדרם הפיסי של מפקדים כה רבים ממשמרתם. ודאי, סגניהם אומנו לכך שיקבלו על עצמם את מלוא האחריות של הפיקוד; אולם להניח את כל חזיתה של בריגדה, "חשופה" ממפקדיה, במשך השעה שעלולה להיות החיונית ביותר שביום כולו — יש בכך משום, "פתיחת-פתח-לפורענות".

ועוד ענין יש כאן: עם העדרם של מפקדי יחידות-המשנה של הארטילריה והשריון מיחידותיהם לא נשאר כרגיל ביחידות אלה איש היכול לטוות ולתאם את תכנית-אש-ההגנה ללילה; ותכניות-אש כאלו אינן מצליחות אם מתוים אותן על-פ"מפה, לאחר שהחשיך. המגרעות שבהצטופפות התחבורה, ובעובדה שקבוצת-הפקודות מהות מטרות להתקפה — אינן זקוקות להדגשה; ואחרון-אחרון נכבד: הרי מכל הקצינים הנוכחים אחדים בלבד חייבים לדעת את התכנית כולה — וכבר מסיבה זו בלבד ניתן לצמצם בהרבה את הרכבה של קבוצת-הפקודות.

נכון אמנם כי שימוש נאות ונכון בפקודות-אתראה יכול לתרום רבות לסלוק היסוד לאותה ביקורת הטוענת, כי השיטה דלעיל אינה מניחה אלא זמן מועט — או כלל לא — לצורך סיור; לרוע המזל, דורש דבר זה כשלעצמו רמה גבוהה מאוד של עבודת מטה, כיון שהכרחי אזי כי קויה הכלליים של התכנית יודעו למטה הבריגדה — ודרכו לגדודים — בשלב מוקדם-בהרבה מברגיל. לכן, אם לא ישקדו מאוד על כך שלא יוכנסו בתכנית שינויים, "של הרגע האחרון" — כי אז עלול החסכון-בזמן להפוך לבזבוז מאמץ ותו לא.

ברור כי הנוהל של פקודות-אתראה הוא דבר כדאי; ולאמיתו של דבר כמעט ואי-אפשר בלעדיו, אם אין ברצוננו שסוג זה של קבוצת-פקודות לפי דפוּס-קבוע, המקוימת לכל דקדוקיה, יגרום לקוצר-זמן אצל כל אחד ואחד. לרוע המזל, בשל איזו סבה נעלמה, הולך-ויוצא נוהל זה מכלל שימוש.

על כן קשה לדעת מדוע קבוצת-פקודות שגרתית זו מהווה חלק כה גדול מאימוננו כיום; והנך מגיע למסקנה כי הסיבה נעוצה בנוחיותם של אנשי-המטה, ובמיוחד בנו של מיוור-הבריגדה וקצין המנהלה הראשי של הבריגדה⁵, אשר להם מאפשר נהוג זה להכין — תוך אי-נוחיות מועטה ככל האפשר (ואין זה דבר קל להיות קצין-מטה יעיל בתנאים של רטיבות, אי-נוחיות ואור גרוע) — במהירות רבה ביותר פקודות מבצעיות מתאומת-היטב.

*

הבה נבחן עתה את הברירה האחרת: שיטה שלפיה עוזב מפקד הבריגדה את מפקדתו — ויוצא אל האזור הקדמי יחד עם „מיוור הבריגדה” שלו. מהלך המאורעות עשוי להיות אז כדלקמן: —

1830. מפקד הבריגדה מעלה את תכניתו על הכתב במפקדה בעזרת מטהו, כמידת הצורך. מפקד אותו גדוד שנבחר לביצוע ההסתערות מקבל אתראה כי מפקד הבריגדה יבקר בו בשעה 1930.

1930. מפקד הבריגדה יוצא אל אזור הגדוד-המסתער לתת שם את פקודותיו, כשהוא מלווה ע"י מיוור-הבריגדה וע"י מפקדי רגימנט-ארטילריה-השדה ורגימנט השריון אשר לו. מפקד גונדת-השריון ומפקד סוללת הארטילריה (בת 8 הקנים!) ה„מחויבים” לגדוד זה ימצאו כבר אותה שעה במפקדת הגדוד.

2000. מפקד הבריגדה עובר אל הגדוד הבא. בינתיים יוצא מפקד הגדוד-המסתער קדימה, לתת את פקודותיו לפלוגה שנבחרה לפתוח בהסתערות.

2030. מפקד הבריגדה עורך „קבוצת פקודות” בגדוד השני, כשהוא מלווה ע"י מפקדי הארטילריה והשריון שלו. באותו זמן מתחיל הגדוד-המסתער בסיורים, ומפקדי יחידות-המשנה של השריון והארטילריה המסייעות לו מעבדים תכניות אש. מתחיל טווח ארטילרי.

2115. מפקד הבריגדה מבקר בגדוד שנבחר לתפקיד עתודה, וכאן אין זה הכרחי כי ילווה ע"י מפקדי יחידות הסיוע. לזמן זה יהיה הגדוד השני מתחיל בסיוריו, ויתכן גם בטווח מטרה או שתים, לאחר שתכניות אש-ההגנה כבר תואמו לפני שעה 2030.

2145. מפקד הבריגדה חוזר ומבקר את הגדוד-המסתער בכדי לתאם פרטים אחרונים עם שלישי הגדוד. מיוור-הבריגדה עושה אותו דבר עם הגדוד השני; אחרי כן חוזרים שניהם אל מפקדת הבריגדה.

משך השעה שבין 1930 — 2030 יהיה על מפקדי שאר יחידות-המשנה, קציני קישור וכיוצא באלה — שכבר קבלו הודעות על כך — לסור למפקדת

(5) שתחת ידו גם השלישות וגם האפסנאות. — המערך.

הבריגדה אשר שם יוכלו קצין-המודיעין או קצין המנהלה הראשי לתת להם את התדריך הדרוש.

יתרונות של שיטה זו הם: —

(א) ישנו זמן בשביל הסיורים החיוניים ובשביל תאום תכניות-האש וטיווחן.

(ב) „קבוצת הפקודות” קטנות יותר, ולכן הן נמשכות זמן מועט יותר — ואפשר לרכז את תשומת הלב על הדברים החיוניים באמת.

(ג) המפקדים אינם נעדרים מיחידותיהם.

(ד) למפקד הבריגדה נתנת ההזדמנות להתבונן היטב, „עם אור היום האחרון”, בקרקע בה מחזיקות יחידותיו; ובמשך פרק זמן חשוב מאוד נמצא הוא באזור קדמי למדי, ובמגע ישיר עם התפתחות הקרב.

(ה) בהצעות דלעיל אפשר להכניס גיוונים ניכרים, הן באשר למקומות בהם מבקר מפקד הבריגדה והן באשר לקצינים הנוכחים בביקוריו. לדוגמה, מפקד גדוד יכול לבצע את סיורו לפני „קבוצת הפקודות” שלו. בדרך כלל, העקרון המנחה יהיה כי ככל שרב יותר הצורך במהירות —

כן צריך המפקד להרחיק ללכת קדימה, וכן יפחת מספר האנשים להם יניח להתלוות אליו.

*

לשיטת „קבוצת פקודות קדומנית” מגרעת-כפולה. האחת: או שאל מפקד הבריגדה הייב להתלוות מיוור-הבריגדה שלו, בהניחו ע"י כך את מפקדתו במשך שלב חשוב של המבצעים במצב של חבר קצינים בלתי מספיק — או שמפקד הבריגדה יאלץ „להסתדר” בלי קצין המטה הבכיר שלו במשך סדרה של התייעצויות-בעל-פה שדוקא בהן יש צורך חיוני לקיים רישום מדויק של החלטות. פתרונו של קושי זה הנו פשוט יחסית — והוא טמון בזה שקצין המנהלה הראשי וקצין המבצעים יאומנו לכך שיהיו מסוגלים לבצע את מלאכתו של מיוור הבריגדה, כאשר נחוץ הדבר. והרי דבר זה היה בגדר כלל בעוצבות רבות במלחמת העולם השנייה.

המגרעת השנייה היא יתכן והמפקד יתקשה יותר במתן פקודותיו, כיון שתאומי-זמן מורכבים, תאורי גבולות בין-יחידתיים, פרטי תכניות הכרוכים בתאום מסוגים אחרים — קלים כולם יותר להחלטה ולהבנה באם נערכת „קבוצת פקודות רשמית” של מפקדת הבריגדה. גם קרבם הגדולה של פגזי האויב ופצצותיו אין בה כדי לסייע לכתובת פקודות ומסירתן. ברם על הפקודות להיות פשוטות ולענין; ועל כל פנים — יש מעלות בכך כי נתנה ממקום ממנו אפשר לראות את עמדות האויב.

*

פתרון השאלה, האם יש לאשר בכתב את הפקודות, או לא? — תלוי בזמן המצוי, ובאיזו מידה תהיה הפצתן בטוחה או בת-ביצוע. באמונים, ובמידה

מסוימת גם במלחמה, קיימת נטיה טבעית לסמוך על מתן פקודה בכתב; אך יש לאמן את היחידות ללחום ולנוע מבלי פקודות-כתובות.

מתן פקודות באלחוט, יתכן והוא הדרך הטובה ביותר, כאשר המהירות נחשבת מעל לכל, והשיקול הבטחוני נדחק למקום שני.

אורח-פעולה זה נראה כי ירכוש יתר חשיבות בעתיד, למרות ההשפעה הזמנית של התפוצצויות גרעיניות על תקשורת אלחוט. נוהל אלחוט נאות ושוטף הוא סימן לסגל מטה משובח; או, במלים נמרצות יותר — מטה החושש להשתמש באלחוט שלו, או שאינו מסוגל לכך, מהווה מקור-סכנה הן למפקד, והן לגייסות, אותם הוא משרת.

עקרון גמישות בתמרון, כלי-כולו, מותנה במסירת פקודות באלחוט. המושג המקובל, כי שיחת מפקדים אלחוטית היא זכות-הבלעדית של עוצבות שריון ותותחנים, קשה לעקרו. הפתרון טמון בשימת דגש על אימון מטות של עוצבות הרגלים וקשרי האלחוט שלהן. שהרי אין אמת בדברי האומרים, כי לתותחנים מכשירי אלחוט טובים יותר!

מטה של עוצבת-שדה ידרש תמיד לקיים תפקידי פיקוד ומודיעין חיוניים ובכל אשר כתבתי לעיל אין לך דבר אשר יגרע מחשיבות עובדה זאת. כל אימת שהזמן המצוי מאפשר זאת, מיטיב המטה למלא תפקידים אלה במפקדת העוצבה — ולא בעמדה קדומנית מאולתרת. אך עם זאת, אל נא יתבקש לעולם מפקד לנוע אחורנית ולהתרחק אל העורף, לצורך קבלת פקודות, בעוד שגייסותיו נתונים במגע עם האויב. הזמן והמקום, בשביל "קבוצת-פקודות" כסדרה וכלכתה הוא בטרם קרב — ולא תוך-מהלכו.

*

ברור כי בכל צורה של נוהל קרב אפשר להשתמש גם שימוש נפסד; וכיון שרומל מובא לעתים כה תכופות כסמל כל המעלות הצבאיות, ראוי להצביע על כך, כי לפחות פעם אחת סיכן חוסר התחשבותו המחלט של רומל בנוהלי המטה התקינים את הכוחות שבפיקודו.

אותו מקרה ארע בשנת 1941, כאשר הארמיה-השמינית חצתה את הגבול המצרי וחדרה ללוב. רומל נטש את מפקדתו בשעת שיאה של המערכה והנהיג אישית את הכח שבו נתכון לערוך את התקפת-הנגד. הוא נעדר ממפקדת הארמיה שלו במשך 4 ימים — ובמשך אותם ימים הושאר במפקדתו הקולונל (כיום גנרל) וסטפאל, קצין המבצעים שלו, שנגזר עליו לפקד על הכח העיקרי, שכלל דיכזיות גרמניות ואיטלקיות כאחת. קצין מטה צעיר זה נאלץ לבסוף להחליט החלטה, אשר לפיה בצטוו כל כוחות הציר לסגת אל אזור טוברוק, בעוד שרומל, אשר היה מנותק ממהלך-הענינים, לחם עדיין מאחורי החנית-הראשית של הבריטים.

הגנרל וסטפאל ספר לי אחרי המלחמה כי מעולם לא למד רומל להעריך את הסיכון המתבטא בכך, שמפקד עלול לשהות הרחק-מדי קדימה למשך זמן רב-מדי — ולהפסיד עקב כך אותו גורם-שליטה חיוני אשר מפקדה מותקנת כהלכה מעמידה לרשותו.

הבאתי את הדוגמה דלעיל כדי להראות, שיש להמנע מקצוניות וכי בכל מבצע שהוא, יש לאזן את מידת שליטתו והשתתפותו של המטה כנגד מידת הזמן המצויה, והמסיבות. סבורני כי באימונו כיום מקדישים להכנה מדוקדקת של פקודות ולתאומן אחוז מופרז של הזמן ותשומת הלב, על חשבון טיפוח הנוהג-הטקטי המציאותי בשדה — ואני העליתי כאן את אחת הדרכים לתיקונו של מצב זה.

ישנן דרכים אחרות, וביניהן — מתן פקודות באמצעות האלחוט; אך היא הפתרון אשר יהא, מובטחני כי אי-אפשר שנוהלי-הקרב שלנו כיום ירשו לעצמם את זמותרות של קבוצות-פקודות שגרתיות גדולות במפקדות של בריגדות ודיכזיות — מלבד במסיבות ידועות, כגון במצבי "התקדמות לקראת מגע".

„הצהובים“ נגד „השחורים“ וְאִיֵן זֶה תִּמְרֵן!

„יופי של פגיעה!“

הקפיטן ר. פ. אנסלין

הפגז הראשון היה עקר ונתקע בקרקע הקוריאנית המאובקת. מטרים מספר לפניך. אתה מאצבע בקדחתנות בידית טלפון השדה, ואינך מסוגל לנשום אפילו בשימה סדירה אתה, „בון! לעזאזל! ענה!“ תחנת „בון“ עונה. „עמדת תצפית 15; משימת אש!“ „העבר משימתך!“ „אזימות 120; ריכוז צ'רלי 58; קנה ללארעת פעיל של האויב; מרעום קורבה; אודיע תיקון.“

כל שדי השאול מתהוללים מעל לראשך...

שני האנשים הקטנים על הגבעה הסמוכה אינם נחפזים. האחד, בעל כיפת הפרוה הלבנה הכניס שוב פגז לקנה, והשני, חסר הכובע, נתן עינו בכונת. יתכן שזהו אותו צמד עצמו אשר „השחיל“ פגז דרך צוהר עמדת תצפית 16 שמימינך — ואינך יכול לחשוב אלא כמה גדול נראה עתה צוהר עמדת התצפית שלך.

הצינור השחור יורק „להבה“ ואחריה עשן, ואתה רואה לרגע קט את הנקודה השחורה הנפלטת מן העשן. ואז — התכופף! משוך את „סיר הפלדה“ שלך על אזניך, ולחץ את פניך כלפי שק החול הגס והמשומן. התפלל. שאגה בת שניה, ואז — וואף! הפעם מימין, וקרוב עד כדי כך שעפר משתפך דרך החריץ. פגיעתם זו היא סטיה הצדה לעומת שתי הפגיעות הראשונות, אולם הטוח שלהם נכון.

שני האנשים הקטנים פועלים עתה במהירות רבה יותר ומשלחים כך פגז נוסף. הוא תולף מעל גבעתך, ונוחת בגיא שמאחור. הם אבדו את הטוח והם „קוברים“ עוד שלושה פגזים במדרון שמתחת לעמדתך. הם מדלגים ונחבאים מאחורי הגבעה כשהם גוררים אחריהם את כלי הזיון תלת־הרגל.

„צ'רלי, תותח מספר אחד ירה. הפגז בדרך!“

„בדרך, לעזאזל! שכח אותו! אתה אטי מדי, לכל הרוחות.“

„מה אתה אומר, איטי? הפגז למשימה זו שולח תוך דקה ושלושים שניות.“

„אתה משתמש בשעוץ־יד סיני. תן לי לדבר עם קצין המבצעים.“

„הרוצה אתה להפסיק את האש?“

„לעזאזל, כן! הפסק אש; סוף המשימה!“

„מה תצפיתך, המפקד?“

„אין תוצאות. ריכוז טוב, אבל ללא תוצאות; חמש עשרה שניות מאוחר מדי.“

„מדי.“

„התוכל לתת לנו דבר טוב יותר, המפקד? מפקדת ארטילרית הדיביזיה אינה אוהבת שנבזבו תחמושת.“

„אתם יכולים לבזבז פגז אחד! הנח לי לדבר עם קצין המבצעים.“

„כאן מיור פייג“.

„המפקד, כאן לויטננט אנסלין. הסינים מחדשים את תחבולותיהם הישנות עם ה„לארעת“. יורים חמשה או ששה פגזים ואחרי כן בורחים. השגתי ריכוזים על הנקודות החביבות עליהם, אולם בכל זאת עובר זמן רב מדי עד שהפגזים נורים. ישנה נקודה מיוחדת אחת אליה הם שבים תמיד. התוכל לטוח עליה פלגה ולהחזיק את הצוותות במצב הכן?“

„הפלגה השמאלית של סוללת צ'רלי תוקצה לכך בקביעות במקום למחסום“

„האש הרגיל שלה. היש לך ריכוז טוב?“

„כן המפקד; איך תרצה שאבקש זאת?”

„תבקש פלאש 57, ואנו נירה. איך הענינים אצלך היום?”

„פעילות רבה מכדי שתמצא חן בעיני המפקד. הם פעלו במשך כל הבוקר במרגמות ובקנים ללא-רתע. נראה, כי הם מטוחים את עמדותינו. נדמה לי כי פירוש הדבר הוא שמתרגשות צרות. כי מנסיוני אני יודע שהסינים אינם אוהבים לבזבז תחמושת בעלמא. אודה לך עם תעמיד את הסוללות במצב הכן ותודא שהן מטווחות.”

„נעשה זאת. הודיע לנו כאשר ישוב ידיך עם ה-57.”

„בסדר המפקד. רב תודות.”

*

הנך יודע בבטחה קודרת ונוקבת, כי הסינים יהיו הלילה על עמדתך. בלילה האחרון זחלו עד למרחק מטרים ספורים ונאנקו, שרקו ויללו. למרות תוראותיו של קפיטן מאליקו פתחו באש אחדים מן החבשים, — מאלה הששים ביותר ללחוקי-עלי-הדק — ועתה מכירים הסינים לפחות אחדות מעמדות הנשק האבטומטי שלך.

תודה לאל שהנך נמצא עם החבשים. הם לא יברחו וישאירו אותך. פלוגה עליה מפקד אדם כמו מאליקו תעדיף למות מאשר לסגת. הנך מסובב את ידיהו של הטלפון ומנסה להתקשר עם עמדת התצפית שמשמאלך. הקו מנותק. אין לך אפשרות לתקן עתה את הקוים.

נהג הגיפ שלך, הסייר והקון נמצאים כולם מאחור, בסוללה, לשם קבלת המשכורת. לא תעשה שוב טעות זאת. „חור” זה נעשה בודד באופן איום כאשר מתחילים הפגזים הללו לשרוק מעליך. עדיין יש לך קו אל מרכז ניהול האש, דרך קפיטן רייגוזה, קצין הקישור שלך, וזה עתה בדקת ונוכחת שרשת אלוט פעולת כתיקונה.

הנך מעיף מבט בגבעות. בקוריאה הולכת הגבעות וגובהות ככל שתרחיק צפונה. הסינים נמצאים תמיד מצפונך, ולכן נראים תמיד כבעלי הגבעה הגבוהה יותר.

הנך שרוע על הגבעה 375, ולסינים יש מוצבי-חוקי בחזיתך, מימין, על הגבעה 400, במרחק של כ-550 מטרים. הגבעה 419 נמצאת הישר לפניך, במרחק של כ-700 מטרים. במרחק רב יותר, מימין, מתנשאת הגבעה 1062, הכבירה, החולשת על השטח ומאפשרת לעינים סיניות לעקוב אחריו לאורך קילומטר בדרך לעמדת-חוקי זו שלך (הגבעה 375). בדרך אל עמדת-התצפית שבגבעה זו, עליך לנוע בהחבא סביב הגבעה המסתירה את מטה הגדוד, ולנסוע במהירות אמיתית. נהגך, אליוט, אינו זקוק אזי להמרצה. הינך דבק בחייך היקרים, כאשר הוא טס אל המחפה הדל של הגבעה 375. הגבעה 1062 מקשה מאוד את החיים.

השעה מאוחרת, וצוותך טרם חזר. הנך מחרף ומגדף כיון שבלילה אתה באמת זקוק לעוזרים. אתה תורידם בדרגה, בשם השטן, ותאמר למפקד הסוללה לשלוח לך צוות אחר.

ה-57 התיו מספר פגזים נוספים, אך לא מעמדתו הקודמת. פגזיו, באים בתכיפות רבה יותר ככל שגוברים הדמדומים.

שני האנשים הקטנים גוררים שוב את הרוצח השחור שלהם לעמדתו הקודמת — המטווחת! הנך ליד הטלפון, וצלצולך נענה מידיה.

„הנה הם!”

„בון, מרכז ניהול אש.”

„כאן עמדת תצפית 15. ירו פלאש 57!”

„חזור.”

„ירו פלאש 57, לעזאזל; זה מטווח.”

„כן, המפקד!”

שני האנשים הקטנים החליפו את עמדותיהם. הפעם מכון כובע-הפרוה ויורה פגז אחד.

הוא שורק מלמעלה, מבלי לגרום כל רע. חסר-הכובע מנגב את הפגז הבא במטלית חומה. הוא אינו נראה כנחפו.

„כאן פלגת צ'רלי. שנים בדרך.”

ההוא מכניס את הפגז לקנה ושם את אצבעותיו באוזניו. כובע-הפרוה מכון אליך ברגע בו פגזי מרעום-הקורבה שלך מגיעים בשריקה ומתפוצצים בשני עננים שחורים. גובה-התפוצצותם מצוין, — האחד לפני המטרה, השני מאחוריה. הרסס על הקרקע מעלה ענן של אבק סביב הצמד, עת שני הפגזים הבאים מגיעים.

האבק שקע, אפשר לראות את הקנה, הוא מופנה כלפי הרקיע. סיני אחד עוד מוטל ליד מחפרת הירי, מתגלגל מצד לצד, כשידיו לחוצות לבטנו. דמות מופיעה על קו הרקיע, מדלגת בזהירות מעל לדמות המתפתלת ותופסת את ה-57. היא מטלטלת את הכלי אל מעבר לקו הרקיע.

„אותו הטוח, חזור על אש לתכלית.”

האיש הפצוע גורר עצמו ברוב מכאובים מן המחפרת והלאה ונעלם לבסוף מן העין בתוך תעלת קשר. ארבעה פגזים נוספים מתפוצצים בשטח הריק.

„הפסק אש; סוף המשימה. נשק האויב שותק; אחד הרוג אחד פצוע.

מלאכה נאה; שמור על היכזו זה.”

„זהו ריכוז צ'רלי 64, המפקד.”

„תודה.”

מאליקו מתפרץ לתוך בונקר התצפית, כשעורו השחור כפחם מבריק מזיעה. שיניו הלבנות נחשפות בחיכוכו הנצחי, הלוּבש עזות צוהלת כאשר צפוי קרב. הוא חובט בהתלהבות על גבך.

„טוב, ג'וב טוב! יופי של פגיעה! אנחנו הורגים סיני!”

בני לויתו, השלישי ושני רצים, נכנסים אחריו. אחד מהם נושא את הרובה בעל משקפת הצלפים והסתרשף, שמאליקו אוהב לירות בו בכל הודמנות. חוטמו האציל מתקמט בחייכו. הוא כורך את זרועו סביב הרץ.

„נער זה אמר אתה תתפוס 57. נער חכם. הנער הכי טוב שלי. בן חמש עשרה עכשו, הוא מהר חייל גבור.”

„אני חושב שצפוי לנו קרב הלילה.”

„כן, הם יבואו הלילה. מגבעה 400, למטה ברכס הזה שם. הרבה סיני ימותו, מחייך מאליקו.

„יש לי ריכוז־אש בדיוק על אוכפו של רכס זה, נוסף לאש־המגן הרגילה שלי.”

„אל תירו מוקדם מדי. תנו לסיני לבוא קרוב, ואז תירה בתותחים שלך מאחוריו. אנחנו נצא עם הכידונים שלנו ונהרוג את הסיני. הם לא יוכלו ללכת קדימה, ולא אחורה. זה טוב, לא?”

„אני אמתין לפקודתך באשר לאש־המגן. הסוללות הועמדו במצב־הכן, רק אל תשתהה יותר מדי.”

„אל תדאג, לפטנט. אנחנו נשמור עליך”. התהלכה יוצאת, וקרירות הערב מצטרפת לקור שבתוכך המעביר צמרמורת במורד גבך.

*

הדמדומים מתעבים, ואתה מאמץ עיניך לראות תנועה על מדרון 419. כלפי 400, האם באמת יש שם תנועה, או שהיא רק בדמיוןך? על כל פנים, אין זה ברור במידה המצדיקה פתיחה באש. הנה מחשיך באמת. יכול להיות שם כל דבר שהוא. ועדיין אין כל זכר לאותם החיילים העוזרים המופקרים שלך. הנך מרגיש בודד לחלוטין.

נשמע נפץ קל ורשרוש, וזיקוק שט בעצלתיים כלפי מעלה, ממש מתחת לשיאה של 419. לפתע מבחיקה גבעה 419 כולה ברשפי אש — כלי הנשק הקלים של האויב החלו לירות. המרגמות שלו מצטרפות — תחילה רשרוש קל, ואחר כך — באם! והנה מצטרף ביבבה איזה כלי שטוח־מסלול.

כאשר אתה שומע את פגזי שורקים, אינך חושב; אתה, בפשטות, מתכופף. פעולותיך עתה הן אבטומטיות למדי. הסתגרת בתוך קליפתך הצבאית, והנך פועל על פי האינסטינקטים והאימון שלך. עם זאת, הנך חש התרוממות־רוח רגעית, אולם זו רק הרגשה חולפת, מעין תגובה־היובית לקרב.

מפעם לפעם הנך מטלפן, ומדוח ל„בוך”: „אש עזה על עמדתי; אש מרגמות 60 ו־81, ואש תותחי 76. אש ה־76 נראית כבאה מאזימוט־להבה של 360 על המדרון היורד מגבעה 1062. השמעת זאת, בוך, האלו בוך—”.

הטלפון גוע ומת ואתה מדליק את ה־509, וממתין שיתחמם.

עתה מתרומם זיקוק זהוב־אדמדם ולפתע משתתקות ארטילרית האויב ומרגמותיו. תת־מקלע קורע את הלילה, ממש מתחתך ושמאלה. המולת הנשק הקל גדלה, עד לרעש מחריש, ומעל הכל הנך שומע את זעקות החבשים ושירתם הפראית. הכדורים שורקים בסמוך והנך מרכיז את ראשך בדיוק ברגע בו חולפים אחדים דרך הצוהר, חודרים לתוך גג הקורות שלך, ומקלחים אותך בקליפת־עץ.

הינך רועד, אולם קולך יציב איכשהו, כאשר אתה לוחץ על כפתור המיקרופון. אין אמנם הודעה ממאליקו, אולם אתה הפץ במעט ארטילריה שם בחוץ!

„סלאנדר 60, סלאנדר 60, כאן סלאנדר 66; עבור!”

„סלאנדר 66, כאן סלאנדר 60; עבור!”

„60; כאן 66. התעביר תשדרתי לסלאנדר 80?”

„66, כאן 60. שלח תשדורתך, עבור!”

„כאן 66. עמדתי מותקפת; מבקש אש־מגן רצופה על ריכוזים דוג־פוקס, דוג איזי, פוקס גיאורג, והואו מייק. אני חוזר: דוג פוקס. דוג איזי, פוקס גיאורג, והואו מייק. עבור!”

הינך ממתין שעה שחוזרים על תשדורתך, בעוד הינך מגדף את הצורך בתחנה ממסר, מחמת המיסוך של גבעות קוריאה, ומתפלל לדיוק באותן אש־מגן סמוכות.

„..... 80 דורש ידיעות בדבר אופי ההתקפה. עבור!”

„רגלים אויבים מתקיפים עמדה זו. אש־מגן דרושות בדהיפות. עבור!”

„..... 80 מבקש עצמה משוערת של כח האויב. עבור!”

מתערב קול חדש: „סלאנדר 80, כאן סלאנדר 65. הנחיתו שם את האש

הארורה הזו והפסיקו את השטויות האלו. כאן 65. סוף!”

טוב הדבר כשיש לך קצין קישור כמו קפיטן רייגוזה התומך בך. שניות אחרי כן אתה שומע את הזמזום המבורך של פגזים שלך כשהם קורעים את האויר מעל ראשך ונחתים בחזיתך בוואמפ! ואתה מעודד.

מבעד לכל המהומה אתה יכול לשמוע את קול המשרוקיות שעה שהסינים מתכנסים בגליה־הסתערות. באור הזיקוקים הנך רואה אותם לפרקים נעים במורד המדרון מ־400, בדיוק כפי שמאליקו אמר שיעשו. לעיתים אפשר לשמוע מעל להמולה את תקיעות־החוצצה הכשופות שלהם. עתה עולה עוד זיקוק ירוק, ומחסום האש של התותחים והמרגמות שלהם מתחדש במלוא זעמו. קליעיהם מטווחים היטב, תודות לטיווח שערכנו אחר־הצהררים. מדי דקות מספר נוחת פגז מרגמה על גג הבונקר שלך, כשהוא קולף עוד שכבה של שקי חול ומכסה אותך

בעפר ובאבק שנופלים דרך תקרת הקורות. זיעה ניגרת על פניך המאובקים, וידיית הטלפון חלקלקת-הזיעה נשמטת מבין אצבעותיך. מחסום-האש פוסק וגל-רגלים נוסף עולה עליך. תוך כדי הסתערות נעו אפילו לתוך אש-הסיוע שלהם עצמם.

לפתע פורצים לתוך הבונקר מאליקו והרץ, פניהם נרגשים בהתלהבות פראית ועיניו של מאליקו מקפצות ממש מרוב התרגשות.

„אתה בסדר? הוא שואל, בחבטו על גבך, „יש הרבה הלילה. אנחנו נהרוג, נהרוג! הארטילריה טובה — תגיד להם לתת לנו עוד“.

אתה מעביר את הבקשה ואילו מאליקו תוחב את הרובה שלו מבעד לצוהר ומתחיל לירות בצללים הנחפזים בחשכה רוויית העשן.

„80 מודיע שאתה מקבל את כל האש האפשרית. מהירות האש תוגבר. סוף“.

עשרה גדודי ארטילריה פועלים על מטרותיך, אך בכל זאת מוסיפים הסינים לעלות עליך. כיצד הם מסוגלים לעבור? הנך יכול לראות לאור הזיקוקים את הלליהם המוטלים על הרכס חרוש הפגזים, אך אין זה מפחיד את האחרים הרצים דרך הפלדה המיבבת! אומץ או סכלות? יהא הדבר אשר יהא — הוא מצוי אצלם בשפע.

מאליקו יצא. כל מה ש„חסר“ לך עתה הוא כי כדור או רסיס תועה ישתיק את ה־509. מכשיר-אלחוט זה מזומם, ואחרי כן הנך שומע את סמיזאל, מעמדת התצפית שלימינך.

„... סלאנדר 66, כאן סלאנדר 67, מבין שעמדתך הובקעה. האם זה נכון?“

„... 67, כאן 66. אי אפשר לברר. סוף!“

עתה נמצאים הסינים על גבעתך. אחדים מהם יורים מתוך הפירתך הקדמית, מתחת לעמדת הטנק שלך.

תשוקה פתאומית לצאת החוצה משתלטת עליך. היא חולפת, אולם ברכיך נמסות מעט שעה שהנך שולף את ה־45 שלך ודורך את הפטיש עד לדריכה מלאה.

כל הנכנס מבעד לדלת זו ימות — וימות מהר!

אין כעת לעשות דבר אלא לשאת תפילה ולהזיע. אין לך אלא לשבת ולדווח על התוהו ובוהו למרכז ניהול האש (בון). הרכן את ראשך והעף מבט חטוף כל אימת שתוכל.

דרך צוהר זה מזומם לו שפע של עופרת, והינך מנסה שלא לחשוב על הרימון שעלול להתגלגל דרכו פנימה.

לפתע מסתיים הכל. קבוצת כובכים שנורתה מגבעה 419 שמה קץ לכל, פרט לריכוזי אש המגן הידידותית, וגם אלה משתתקים חיש מהר. אתה מתזיר את האקדה לנתיקו ומתחיל לבקש באלחוט מכות-אש על שטחי-כינוס אפשריים.

הבה לא נניח להם להחזיר את שווי משקלם.

מאליקו נכנס שוב ומנסה לנקוב את האפלה בעזרת משקפתו. „היה מוכן. הם ישובו. אנחנו מאבדים הרבה אנשים, אבל הסיני מאבד יותר. הם תפסו שני מקלענים שלנו. לפטנט הטנקים פצוע. טנקאים אחרים מתים“.

השעה עתה 1200. ההסתערות נמשכה כשעתים ומחצה. אם הם ינסו שוב, יהיה הדבר לפני הצות, כי דרוש להם זמן לארגן עמדה בטרם יצרף אור היום את האויריה שלנו למשחק.

*

צוותך מופיע, סוף-סוף. אתה כה שמח עד כי קשה לך ל„אכול“ אותם על שהחסירו „שיעור“. רייגוזו עכב אותם במפקדת הגדוד החבשי, כיון שלעולם לא היו מגיעים הנה במשך ההתקפה.

מפקד הסוללה שלח את רב־טהקשר הטוב שלך, ספרייגין, להחליף סמל־סיוור פצוע בצוות אחר. מחליפו של ספרייגין, פלמר, מתכווץ בעצבנות בפינתה של עמדת התצפית, אשר כל גודלה אינו אלא מטר וחצי על מטר וחצי.

אתה מכוון אש אל מספר שטחי-כינוס ודרכי-גישה אפשריים נוספים. עתה, כשהסייר שלך בורגו מטפל במכשיר האלחוט, קלה עבודתך יותר. פלמר נמצא בחוץ, מעביר קו אל עמדת הפיקוד, ואליוט פורש בשבילך את המפות ומחויק את הפנס המוצל. השעה עתה 2300.

הנה הם שבים, במתכונת הקודמת. כל שדי השאול מתהוללים מעל ראשך, יהלילה נראה כחי מרוב קולות זועקים ואורות מתפוצצים. הסוללות עומדות עדיין הכן, והפעם הענין מהיר, כמו פתיחת ברו.

אולם האש אינה עוצרת את המטרופים. „חומת הפלדה“ שלך כמוה כמסננת — העוצרת מחצית ומניחה למחצית השניה לעבור. הם עוברים ובאים בדיוק במקום בו היו קודם אותם שני מקלענים.

מאליקו הוציא לשם צוות מקלע-בינוני שיסתום את הפרצה, אולם גם זה אבד. אתה רואה להבות וקלוחי פוספור לבן מימין. הסינים מטילים בודאי רימוני פוספור-לבן לתוך בונקרים אחדים.

זיקוק נוסף משתלהב ועולה בקריאה לתוספת אש מסייעת, והינך חש כי הם יודעים בודאות היכן אתה נמצא. פגזי ה־76 מתפוצצים בקרבתך. עתה נשמעה יבבה שרקנית, המחרישה באמת, והכופה עליך להתכווץ — קרא-א-אם!

ההלם מטיל אותך ארצה, והינך חש כאילו מוחך נעקר ממקומו. אתה מנסה לנער מתוכו את הכוכבים והקולות. פגזי 76 פגע בדופן החפירה, ליד הכניסה!

„הנפגע מישהו?“

„נדמה לי שאני נפגעתי, המפקד“.

זהו בורגס. אור הפנס מגלה, ששוקו הימנית נראית משל הועברה דרך מטחנת-בשר. והרי אתה עמדת בין בורגס והפתח. נסה להסביר זאת! אתה מוצא

את העורק שלו ולוחץ עליו בידך האחת, שעה שבידך האחרת הינך מעביר משמית־אש באלחוט.

אליוט מכין בהפזון תחבושת, ואילו פלמר כורע ליד שקי החול, דומם ורועד. ההסתערות נמשכת, כשהסינים מנסים להרחיב את „דריסת־הרגל“ שקנו להם על גבי הרכס שלך. היהיה לכך קץ אי־פעם? בורגס יחזיק מעמד, אולם הוא סובל מהלם, בשל איבוד דם כה רב. לאחר נצח שלם משתתקים העניינים בדממה רווית־מתיחות. אליוט נושא את בורגס אחרוניו, אל עמדת הפיקוד, לטיפולם של החובשים, ממש כאשר הסינים מטיחים בך מספר פגזים נוספים. אולם אשם אינם מתוכננת, ונראים הדברים כאילו הם מרפים ממך למשך הלילה. „פלמר, קבל את האלחוט. אני רוצה לגשת אל עמדת הפיקוד ולראות מה מצבו של בורגס“.

„איני יכול להפעיל מכשיר זה, לויטננט“.

„מה?“

„מעולם לא עבדתי באלחוט“.

אלמלא היית כה עייף, היית כועס. הם שולחים לך איש קשר שאינו מסוגל לקשר! אתה משלח אותו החוצה לתקן את הקוים, ואחרי כן הנך מבקש רשות לרדת מן הרשת האלחוטית. בידעך מראש כי בקשתך תדחה. פירושו של דבר הוא שלא תישן עד אשר יונחו קווי־קרקע אחרים, ודבר זה יהיה רק לאחר עלות היום.

*

האוויר בעמדת התצפית נעשה עתה צונן יותר, ואתה רוקע ברגליך ומרים את צווארונך ומוריד אתה דשי־האזנים של כיפת הצמר אשר מתחת לקובע הפלדה שלך. הינך קפוא עד לעצמותיך — נפשך קפואה, בלאות מתוחה, שוברת־גב. אתה רעב וגרינוך ניהר מרוב סיגריות. עכברים עוברים לעתים בריצה על רגליך, או מתחילים להלחם בצריחות נוקבות בחרכים שליד התקרה. לבסוף מאיר היום ומביא אתו מעט המימות ברוכה. אור השחר הבהיר מגלה את הערבוביה שהשתלטה על משרדך הקטן והמסודר.

הרצפה מכוסה בתרמילים־כדורים ריקים, בסוללות־פנסים משומשות, בנבנות סיגריות ואפילו במספר רמוני יד אשר נפלו ארצה.

לוחות־המפה שלך, ציוד הקשר ואתה עצמך — הכל מכוסה בדמו של בורגס. הינך מלוכלך, מזוקן ועייף עד מות. פלמר מניח אליך סוף־סוף את קו הטלפון. אתה מציב את אליוט בתצפית. אתה עצמך כושל במורד תעלת־הקשר כלפי בונקר־המגורים שלך, תוך טיפוס מעל לבורות שנחפרו על ידי אש הפגזים, ידילוג מעל לגופתו של חייל סיני. הוא נדקר בכידון בגולגלתו — והכידון עדיין נעוץ בה.

אתה נופל לתוך הערסל שלך, כשכל בגדיך לגופך.

נדמה לך שלא ישנת אפילו חמש דקות, אף כי שעונך מראה כי חלפו שעותיים, כאשר אליוט מנער אותך, ואומר „לויטננט, הקולונל כאן!“

„בסדר, בסדר, אמור לו שאני בא“.

הקולונל־לויטננט קומיט אינו אלא הראשון בשרשרת מבקרים נכבדים. מפקד הגדוד החבשי, מפקד רגימנט הרגלים ה־132, ואפילו הגנרל־בריגדיר דניאלס — סגן מפקד הדיביזיה — באים לפנים לקבל ממך דו"ח ולסקור את המצב. כולם מאוחדים בדעה כי הסינים הפצים בגבעתך, וכי הם ישונו הלילה לקחת אותה. הטנק הוצא מכלל פעולה, ואי אפשר להחליפו עתה. רבות מעמדות הנשק האבטומטי שלך הוסלו. מספר בונקרים ועמדות־אש פוצצו. למרבה המזל הנך עסוק מכדי לבזבז זמן רב מדי במחשבות, אתה מנסה להעסיק באורח דומה אף את אנשיך, כיון שיש ביכולתך לראות שהם שותפים לחששותיך. את שעות אחר הצהריים הנכם מבילים בטיווח ריכוזים חדשים, בקריאת מפות ובבדיקת רשת הקשר. האנשים מביאים סוללות חדשות בשביל מכשיר האלחוט והפנסים, נורות חדשות בשביל מכשיריך, ובודקים את כל החוטים. הקורפורל מסוק, לשעבר איש מרכז ניהול האש, נשלח כתחלופת לבורגס.

החשכה יורדת שוב, ואתה מקצה עצמך למשמרת טרם־חצות. אתה משלח את שאר אנשי הצוות לבונקר המגורים, כדי ש"יחטפו" שינה קלה. קור שורר בכל, ומתיחות נמהלת באוירה. בשעה 2100 בקירוב, נעלם הירח, ושחור הלילה מונע ממך ראייה. אתה מתאמץ לראות את מחלקות האויב, אשר ידוע לך כי הן על 400.

*

כל הגבעה מתפוצצת ברעם מתגלגל הנמשך עשר שניות, מחריש אוזנים ומזעזע מוסדי ארץ. כאשר אתה מתנער וקם, הנך מסובב את ידית הטלפון המת, "חוזר שוב להפעיל את האלחוט. תמיד רצית לדעת כיצד חשים הסינים הללו כאשר אתה פוגע בהם במשימת אש. עכשיו אתה יודע.

הינך מפעיל את אשי־המגן שלך. על כל ריכוז נוחת פגזי חמש שניות. הנך משתאה בפעם המאה לנוכח עוון־ההחלטה המשלח את נתילי החיילים עלובי־הלבוש ומחוסרי־המוון הללו אל תוך גשם הפלדה. לחימתם טובה מכדי שאפשר יהיה להניח כי טומטמו בסמים. קרוב לודאי כי המניע הדוחף אותם הוא אקדחו של קצין בגבם. האש המסייעת שלהם נראית זועפת יותר, עזה יותר מאשר בלילה הקודם. אתה יכול לתאר לך מה היתה תגובת „בעלי הכפתורים“ הסיניים כאשר מרחץ הדמים של הלילה הקודם לא הביא כל נצחון. אקדחו של הגנרל הסיני ודאי מעלה עדיין עשן.

צוותך מתפרץ לתוך עמדת התצפית. כיצד בכלל ירדו בתעלת־הקשר דרך אש רצחנית זו? „אלהים! לא חשבתי שנצליח“, נשף מסוק. אליוט נשען אל הקיר האחורי, נושם ונושף.

„הקפיטן שלח את הרץ שלו להביא אותנו. הנער שנושא את הרובה שלו. פגז מרגמה נחת ממש מאחוריו ברגע שיצאנו מן הבונקר“.

„כן, אמר מסוק. „העיף אותו ישר לתוך זרועותי — הפיל את כולנו חזרה לתוך הבונקר!“

„מי שהוא מכנס נפגע, בחורים?“

„לא; הנער חטף את כל הרסיסים. מת בן רגע“.

„זה נכון“, מלמל פלמר בחרדה. „הוא לא הספיק להוציא מלה מפיו“.

עצביהם של האנשים מכוסיהדם נמתחים בשל אפס המעשה, ומזדעזעים מעצמת האש הסינית, ועל כן אתה מעביד אותם. מסוק מפעיל את האלחוט. פלמר מנסה להשיג קשר באמצעות הטלפון, אשר חלקים גדולים של קויו הושמדו בודאי על ידי ההתפוצצויות. אליוט מחזיק את הפנס המוצל מעל ללוח המפות שלך. פיך יבש — וכפות ידיך לחות.

כולכם חושבים לאן תנסו, אם תשטף העמדה. עמדת התצפית היא הנקודה הקדומנית ביותר על הרכס הקרבי של הגבעה. אין מלפניך אלא הפירה אחת ומקלעו אחד. הסינים צריכים להעמיק לחדור רק 20 מטרים נוספים מן עמדת הטנק עליה היו בלילה הקודם — ומיד „ירכבו“ על תעלת הקשר המוליכה מעמדת התצפית לאחור. המדרון האחורי שמיד מאחוריך זרוע ביד רחבה במקשים נגד־אדם. החפירה שמלפנים יורדת בגבעה שמאלה, ועולה לבסוף על גבעה אחרת, אל עמדת התצפית הסמוכה. קרוב לודאי שזה מפלטך הטוב ביותר, אך מוטב ולא תחשוב על בריחה. אינך יכול לצאת כל עוד יש לך קשר עם „בון“.

„המפקד, נדמה לי שהם מתכוננים לקחת אותנו הלילה!“ מסקנתו זו של מסוק אינה מתקבלת בברכה.

„מעולם לא ראיתם מבוזזים תחמושת רבה כל כך“, אומר אליוט, בחשך ניכר.

„הם אינם מבוזזים אותה“ — זאת הערתו הנאה של פלמר.

„זריחות שמש“ של פוספור לבן מבשרות את שובם של גייסות ההסתערות הסינים אל מקום המבקע של הלילה האחרון. הלילה הם נראים כרבים יותר, והם הגיעו לשם מהר יותר. אשה־היכוך של האויב גבתה ודאי מס כבד מן הרגלים שלך. רבים מן החבשים סבורים, כי מרגמות אינן יכולות לפגוע בהם, ואומץ לבם מוסיף לאבידותיהם.

מאליקו, עם שליטן בלבד, נכנס לבונקר בדיוק כאשר שני פגזים — בזה אחר זה — מרקידים את הקירות שממעל. פניו כמסכה קודרת. „הם כמעט במוצב־הפיקוד. אף חייל לא נע אחרונת, כל חייל מת במקומו“.

„האם ישלח לנו גדודך עזרה?“

„מכשיר האלחוט שלנו נתקלקל. עליך לספר להם מה מצבנו. הקרב את אש הארטילריה. הסיני מתכנס מעבר זה של פגזינו“.

אתה תופס את שפופרת המכשיר ומתחיל לשדר. „... הסינים עברו את קו 16 המטרים. קשר הרגלים אינו פועל. באזימוט של 6400 הורד 100 מכל אשה־המגן. אני חוזר: הורד 100 מכל אשה־המגן. עבור!“

„... בקשתך מגיעה אל מאחורי קו אי־אש. מי דורש אש זו? עבור!“

„... מבקש את האש מפקד הרגלים... דחוף... עבור!“

לבסוף הם ממלאים את בקשתך, והפגזים נראים כנוחתים בחיקך. פגזי אויב וידיד מתאחדים ברעם מחריש.

התפוצצות רימוני פוספור־לבן נוספים משמאל מביאים אותך לידי ההכרה מקפיאת הדם, כי הסינים נתקו את נתיב־הפירתך. אם תבחר לעזוב, יהיה עליך לפלס לך דרך בקרב. מאליקו, גם הוא יודע זאת, וברור לך כי הוא אינו חפץ לזכות ולהיות המפקד החבשי היחיד בקוריאה, שאיבד את עמדתו.

„הקרב את האש עוד יותר, היא רחוקה מדי!“ הוא אומר לי.

„אבל קפיטן, אנשיך אינם מוכנים לזאת! כל אלה שאינם מתחת למחפה יהרגו!“

„אנחנו נהרוג יותר סיני. תקריב אותה!“

אתה משדר את בקשתך בקוותך כי אנשי הסוללה לא יטעו בכיוון מועד התפוצצות פגזי מרעום־הקורבה.

„... קו זה מסתמן כמש מעל ראשך, לויטנט. האם ברור לך מקום עמדתך? עבור!“

„... חיובי. ירה בקשתי מיד. סוף!“

התופת באה, ואתה מתכווץ בבונקר וממתין שתחלוף. פרציה־האוויר המזעזעים, המתפוצצים בגובה של 20 מטר מעל לראשך, מרעידים אותך ללא הרף ובמידת־מה מהממים אותך. כל ראש הגבעה נקרע ע״י רסיסי פלדה חדים. מקלחת המות היא למעלה מיכולת סבלם של הסינים, ואתה מרחיקה אט־אט כלפי חוץ, כדי להנחית לחבשים לטהר את שרידי האויב.

השעה עתה — לאחר חצות. מאוחר מכדי שהסינים ינסו עוד פעם. התגובה תוקפת אותך באמת. אתה מצית לעצמך סיגריות, כדי שאף אחד לא ירגיש, שידיך רועדות. אפילו הניקוטין המרגיע אינו יכול להפיג את הלאות המכרעת העוצמת לפתע את עפעפי עיניך. הינך מוסר את עמדת התצפית לידין של מסוק, וכושל במורד החפירות רוויות הדם אל מיטתך.

*

באור היום הבהיר, המרגיע, אתה מעריך את מצבך. בונקר עמדת התצפית עורער למדי על ידי המהלומות שספג בשני הלילות שחלפו. החפירות התמוטטו למחצה, ומרבית עמדות־הקרב בעלות המחפה־העילי חוסלו.

מהפלוגה נפגעו למעלה מ־70 איש — יותר ממחצית אנשיה הלוחמים. המדרון הקדמי של הגבעה זרוע בחללים סיניים. ספירתם של אלה הנראים לעין

בצרוף חישוב מהיר מראה כי הסינים שלמו בעבור שתי פשיטותיהם בקרוב למאתים חללים. הצהנה כבר מתחילה לעלות, והיא מתערבת בריח הניעה של גייסותיך הבלתי־רוחצים.

אתה גורר עצמך בחזרה אל עמדת התצפית, כשהינך עדיין עייף וכואב. המזון — מנות קרב מחיה נפשות. אתה מביע צערך למאליקו על מות הרץ שלו, באשר הצל המוכר נעדר עתה מצידו של הקפיטן. הוא פונה אליך וצוחק, כשהאש הנושנה חוזרת ללהט בעיניו. „אל תצטערו! בשביל זאת באנו לקוריאה. למות!“ באשר לי, אין זה בתכניתי.

נכנס הרץ החדש, כשהוא נושא תרמיל גב ושק הפצים. מאליקו מחייך. „כאן החפצים שלך לויטננט. פלוגה 4 תחליף אותנו. האנשים שלי לחמו טוב. עכשיו אנחנו נחים“.

גל של הקלה שוטף אותך, והינך חושב על מקלחת־השדה המהבילה, על הרוחה הקרירה שבגילוח טוב ובגדים נקיים. אתה נחפו קדימה, לספר לנעריך. חדשות אלו טובות אפילו ממכתבים מן הבית. מסוק פוגש בך בפתח. „המפקד, קפיטן רייגוזה על הקו“.

„כאן אנסלין, קפיטן“.

„השמעת את הבשורה?“

„כן המפקד. אנו מיחלים להתגשמותה“.

„אני רוצה שתתן לקפיטן באלטהייל תדריך טוב“.

„אני אשהה כאן כמה שיחפוץ“.

„אתה תשאר שם עוד יותר מזה, בחורי! הזקן חושב באמת שיהיה שם עם, והוא רוצה שימצא שם מלפנים מישהו המכיר את הקרקע“.

„בשם אלהים, קפיטן. אנחנו סיימנו את משמרתנו! ממתי אין אנו נשאים עם הפלוגה שלנו?“

„ממתי אתה מדבר אלי בצורה כזו? הבט, ידוע לי כי זה קשה, אולם אין לנו כל ברירה. אוריד אותך למקלחת מיד כשאוכל“.

„כן, המפקד, אתה מסנן מבין שיניך, כאשר אתה מסובב את הכפתור. אכזבה איומה אוחות בך. אתה חושב על סיכוייך לחיות, ההולכים ואוזלים, ולשניה חולפת הינך בטוח כי מחר בשעה זו תהיה מת. חיש מהר אתה מגרש את האימה ממוחך ובמאמץ גדול משתלט על מחשבותיך.“

שעה שאתה חוזר אל מוצב הפיקוד, מטפסים חיילי הפלוגה ה־4 באטיות במדרון המייגע. הם עולים לעמדה ומתחילים למנות תחמושת ולהעביר זה לזה ציוד גזרתי.

מאליקו ופמליתו מסתלקים האחרונים. אינך שש להפרד מזולל־הלהבות הקטן. הוא דאג לך היטב, ואתה מעריך זאת. הוא נעצר בשיאו של השביל התלול היורד מן הגבעה. פניו חמורות.

„אני חושב שהסיני יבוא שוב הלילה. הם חפצים בגבעה זו עד מאוד. אבל אנשי הפלוגה הרביעית לוחמים טובים. אם הסינים יכבשו גבעה זו, כל החבשים יהיו מתים. אתה לוחם טוב — אתה תמות גם כן. אבל אזור אומץ. אם תמות, אל תדאג. מקומם של הגבורים טוב מאשר זה“.

הוא מטלטל ידך בעוז, בסבר פנים רציני. הוא פונה ומוליך לאטו את חבורתו הקטנה במורד הגבעה. פעם אחת הוא מניף לך בידו ומבהיק כלפיך בחיוכי המוכר. שעה שאתה פונה לאחור, כלפי עמדת התצפית, נחבאת השמש מאחורי הגבעות.

מאליקו

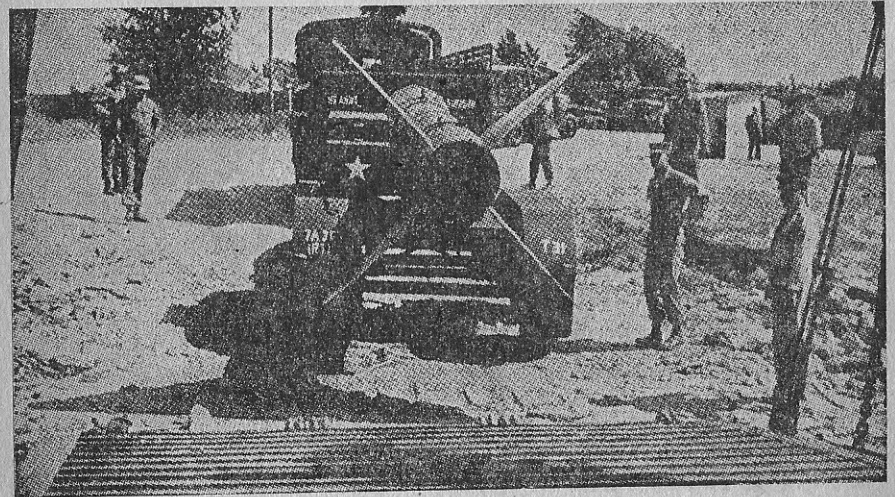
„יוחנן הישר“

הלויטננט רוכרט ב. הנרי

רבות כבר נאמר ונכתב על פיתוחו של נשק-ארטילרי חדש זה, על ידי המדענים, המהנדסים וכל האחרים אשר הגו אותו, תכנונו והשלימוהו. אך אנו — הצרכנים הסופיים, האנשים המפעילים אותו ומשתמשים בו — אנו מגלמים את הנסיון המעשי בנשק זה בשדה. הננו סבורים כי באה העת לדוח עליו ולהעריכו מנקודת-הראות שלנו.

יש ביכולתנו לדבר על סמך נסיוננו העצמי, כיון ששלוש או ארבע פעמים בשנה הננו מתאמנים בירי-חי בגרייבנואר (בגרמניה המערבית). כן נערך תרגיל שדה בסיומה של כל אמון, כתוצאה מכך, הננו משוכנעים, שאנו מוכנים לכל שעת חרום.

„יוחנן הישר“ מופעל עתה בסוללות עצמאיות המוקצות לארמיות, והארמיות מספחות אותן, כדי הצורך, אל הקורפוסים. בכל סוללה שלושה משגרים, וכן מפקדה, כתת קשר, כתת מפוי, כתת מכ"ם, ומרכז-ניהול-אש. כתות המשגרים מסתייעות במחלקת הרכבת-רקטות-והובלתן.

למשגר כושר-ניידות רב

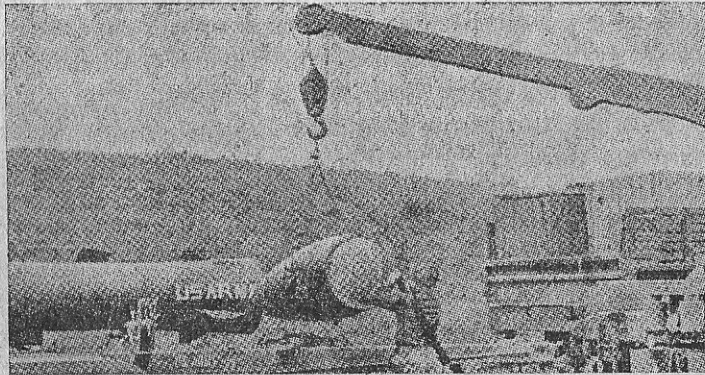
לכל סוללה יש עתה תקן מאושר של 8 קצינים ו-127 בד"א — אך תקן זה עשוי להשתנות, כאשר יושלמו התכניות לשינוי המבנה מסוללה לגדוד. אולם שינוי כזה יהיה בעיקרו שינוי מנהלי, שכן משגר אחד בלבד יצורף להרכב הנוכחי, והסגל יוגדל כמעט רק לשם מילוי הצרכים והדרישות המנהליים. יתכן, כמובן, שאורח השימוש הכללי בנשק החדש ישתנה. לפי שעה השימוש המקובל ביותר הוא לשלח את המשגרים ממקום מפגש מרכזי, או מאיזור „מחבואים“. כושר הניידות הרב של המשגר מאפשר לו לנוע למרחקים גדולים על פני קרקע קשה.

בהגיעם למקום הירי — כרגיל עמדה שנבחרה לפני כן ונמדדה מראש — ניצבת לפני אנשי הצות בעית-תותחנות, שבמידת-מה הנה יחידה-רבימה לגבי אנשי-ארטילריה. מרכז-ניהול-האש (מנ"ה) ממוקם באזור-מפגש-הסוללה. צותו של המשגר מקיים עם המנ"ה קשר באמצעות אלחוט או טלפון. במרכז-ניהול-האש אין כל צורך בטבלאות, כיון שנתוני-הירי מחושבים במכונות-חישוב.

משנתקבלו נתוני הכיוון הנחוצים, משלחים המשגרים את הרקטות לדרכן, כיון שפרץ הלהבה והרעש הנגרמים בשל כך מצביעים במדויק על מקום השיגור, נסוגה יחידת השיגור מיד אל אזור ה„מחבואים“ המרכזי.

יתכן בהחלט להניע בעת ובעונה אחת את כל שלושת המשגרים אל מקומות נפרדים ומרוחקים, ובכל זאת לירות בהם בבת אחת אל אותה מטרה, או אל מטרות שונות. במקרה והמטרה תשתנה לאחר שהחלה משימת-הירי, אפשר בנקל להסב את המשגר כלפי המטרה החדשה.

בטקטיקה זו אנו מתאמנים שלוש או ארבע פעמים בשנה. ירי חי מבוצע בגרייבנואר, מקום בו מזג האויר הוא בין רטוב לרטוב-מאוד, ועל הכלי ואנשיו עוברים בהכרח תנאי מבחן. בדרך כלל הננו יורים תריסר רקטות מדי שנה.

ההרכבה

הסוללה עוברת שלושה מבחנים, המגיעים לשיאם במבחן הארטילריה הקורפוסיית הגדול, בסיומה של שנת האמונים. מבחן זה, אשר לקראתו מופנים, כמובן, כל מאמצי השנה, נמשך 30 שעות, אשר במהלכן נורות שלוש רקיטות חיות ושלוש רקיטות-דמה.

במבחני הארטילריה הקורפוסיית, מקבלת היחידה אתראה השכם בבוקר, והיא נעה מיד אל אזור התכנסות וכוננות. שם פוגש מפקד הסוללה, המלווה באנשי סיוור, במפקד כח-המבצע. לאחר שנודע לו מקום אזור-המפגש של הסוללה, הוא רשאי להגיע קדימה, במשך היום, אל אזור זה חלקים מסוימים מן הסוללה, בשביל להכין עמדות-משגר ולהתקין מערכת-קשר.

בינתיים, באזור-ההרכבה הערפי, מרכבות הרקיטות. בלילה, תחת מחפה החשכה, נע קדימה חלקה העיקרי של הסוללה. הטענת המשגרים מתחילה מיד עם בוא הסוללה אל האזור הקדומני, ועד מהרה מתחילות לגיע פקודות-אש. כל משגר יורה רקיטה חיה אחת, ועובר לירית-דמה. בבוקר מסתיים המבחן.

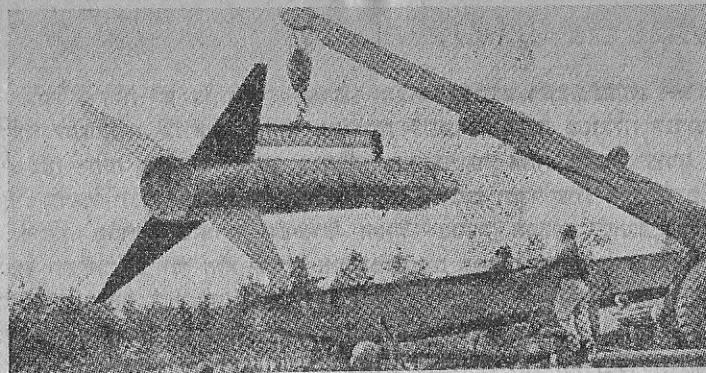
עד כמה שמאורע זה הינו חשוב, הרי רואים אנו את תרגיל אמון השדה השנתי כמבחן האמיתי. זהו הזמן בו משחקת הסוללה משחק מלחמה על פני שדות גרמניה. תזוזות מבוזעות בכל זמן שהוא, לכל מרחק שהוא, על פני קרקע בלתי נודעת שיש הכרח לסיירה בשביל להסתיר את ארבעים-וחמשת כלי הרכב. יש לבחור עמדות-משגרים.

אף כי אין יורים תחמושת חיה, הרי את גורמי הזמן והמרחב משחקים בריאליזם לגבי כל משימה. תרגיל אמון השדה נמשך בדרך כלל שמונה ימים. כאשר מסתיים התרגיל, יש ליחידה משנה בטחון ביכולתה שלה, וכן הכרות טובה יותר עם בעיות השדה, בהן היא עתידה להתקל בשעת-חירום.

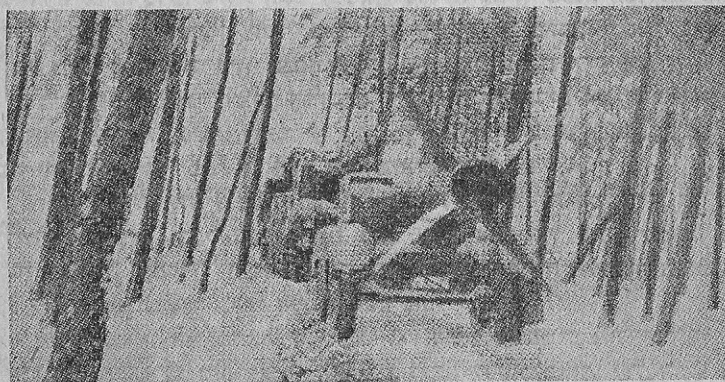
מרבית הקצינים והחיילים בסוללה קבלו את כל אמונם בתוכה. אין הם בוגרי ה"מכון הטכנולוגי של מאסאצ'וסטס"; אין הם "מוחות מהלכים"; אין הם מונהגים על ידי חיילים ותיקים יותר, הנמצאים בעסק הקליעים מאז הורתו.

כל אדם בעל רמה שכלית תקינה יכול ללמוד לבצע כל תפקיד שהוא בסוללה קיימים בתי-ספר טכניים בשביל אותם אנשי-צוות העוסקים ישירות בהפעלות מיוחדות של כלי נשקה של היחידה, אולם אם יש צורך בכך מסוגלת היחידה עצמה לערוך את קורסי-ההתמחות הללו ואת האמונים הכרוכים בהם.

מרבית האנשים הינם צעירים, וקציניהם אף הם אנשים צעירים. מפקד הסוללה הוא קפיטן, וללויטננטים זהו בדרך כלל תפקידם הראשון אחרי סיום ביה"ס לקצינים. יתכן כי מעולם לא הוטלה, בשום צבא, אחריות כה רבה על כתפי אנשים כה צעירים.

ההטענה

התנועה לעמדה

השיגור

צבא הגנה לישראל
הוצאת "מערכות"

הופיע

ירושלים העתיקה

במצוד ובקרב

מאת אהרן לירון (אלטשולר)

הספר שהיה ממעני הרובע היהודי בעיר העתיקה, מעלה בספרו פרשות מרתקות מחיי הרובע בימי המצור והקרב. הספר נכתב בשלהי מלחמת השחרור על פי עדויות המגינים המרתקות והנוגעות עד לב ועל פי מסמכים ארכיוניים והוא מכיל פרקי הווי, אפיונות ועובדות מאלפות שטרם נודעו בצבור, ומלווה בתצלומים ומפות רבות. הספר נקרא במתח רב מראשיתו ועד סופו. 460 עמודים המחיר: 5 ל"י

הופיעה מהדורה מיוחדת לצבור הרחב של

ספר הנריאות

מאת ד"ר י. מהריק וד"ר ש. כוכבא

הספר דן ביסודות הלכות ההגיגה האישית והציבורית ושמירתן בבית ובחץ. במהנה ובטויל, במיוחד בתנאי אקלימנו. הטכסט מלווה בשפע תמונות וציורים, ובמפה גדולה ומפורטת של גוף האדם.

400 עמודים. המחיר: 5.250 ל"י

מהדורה רביעית של הספר

שליחות עלווה

מאת מוניה מרדור

פרקי מבצעים מיוחדים במערכות ההגנה

4 מהדורות מאז מאי 1957

336 עמודים המחיר: 5.500 ל"י

מדף הספרים כללי

COL. A. EL SADAT : Revolt on the Nile. John Day Co., N. Y., \$ 3.00.
המחבר, כיום עורכו של יומון הממשלה המצרית, אל ג'ומהוריה, מספר לפי דרכו את שרשרת המעשים-מאחורי-הקלעים, אשר העלו את נאצר לשלטון, הקדים הקדמה לספר נאצר עצמו.

W. H. B. SMITH : Gas, Air & Spring Guns of the World. Military Service Publishing Co., Harrisburg, Pa. \$ 7.50.
אנציקלופדיית-ענק, הראשונה מסוגה בארה"ב, המכילה את כל כלי-הנשק הידועים המופעלים בקפיץ, אויר דחוס או גאז, והמצטיינים בדיוקם הרב, אשר יש ועולה הוא, בטוחים קצרים, על דיוקם של כלי יריה מופעלי אבק-השריפה. מלווה בתצלומים, טבלאות ותוצאות מבהנים.

יבשה

R. LECKIE : Helmet For My Pillow. Random House, N. Y., \$ 3.59.
סיפורו האישי של מי שהיה איש מק"ב וסייר בדיביזית "צבא-הצי" הראשונה האמריקנית, במלחמת העולם השנייה, בזירת האוקיאנוס השקט.

T. T. CHAMALES : Never So Few. Charles Scribner's Sons, N. Y., \$ 4.50.
סיפור על לחמת גריליה, ביערות העד של בורמה, במלחה"ע השנייה. קבוצה קטנה של גייסות בני קאצ'ין, בפיקודם של אמריקנים, מתנכלת ליפנים מאחורי קויהם.

ים

R. MAINE : Trafalgar. Charles Scribner's Sons, N.Y., \$ 4.50.
המערכה הימית הנודעת, אשר שברה את כוחו של נפוליון ביים, והקנתה לצי הבריטי שלטון בגלים במאה ה-19 ובראשית המאה ה-20 — זוכה בספר זה לתיאור נאמן של נסיבותיה, מהלכה ותוצאותיה.

צמח חיים

ק/168281

שד' ירושלים 103

יפו

דואר ליטני

